

planinske pesmarice, za katero sta notni in glasbeni zapis prispevala **Miča** in **Borut Lesjak**.

Z Jožetom Melanškom sta pripravila republiški program za Planinsko šolo in Mladinske vodnike (1968–1970).

Sledila so republiška skripta za Alpinistično šolo.

Njegove zveze z **dr. H. Fabrom**, predsednikom Nemške planinske zveze (DAV), so botrovale slovenski izdaji priročnika **F. Schmitta** *Nevarnosti v gorah*, ki je leta 1970 izšel v prevodu **prof. Frančka Vogelnika**.

Posebno omembo in pohvalo za služi kot urednik in soavtor publikacije *Planinska šola – teze, učna snov in preverjanje znanja* (1977, 1979, 1983) ter kot sodelavec in soavtor učbenika *Planinski vodnik – teze, učna snov, besedilo predmetov* (1983).

Lilo je soavtor *Reševalnega priročnika GRS PZS* (1972, 1977 in 1990), soavtor *Zbornika GRS 1982* ter soavtor in organizator *Zbornika GRS 1985* in 1997.

Sodeloval je pri priročniku *Hoja in plezanje* avtorjev **T. Miheliča** in **T. Škarje** leta 1972, 1974. Vodil je delo in sodeloval pri pripravi gradiva na temo *Vozli v planinstvu* (1975). Je soavtor vodnikov *Kamniško-Savinjske Alpe* 1973, *Turni smuki*, *Karavanke* 1971.

Kot večina drugih planinskih delavcev in vzgojiteljev tudi Lilo ne premore pregleda svojih prispevkov za javna glasila, radijske in TV oddaje. Zagotovo vemo le to, da jih ni malo in da so bili ponavadi objavljeni v pravem trenutku, v razmerah, ko je bila potrebna jasna beseda – ob nesrečah, v pripravi na planinsko sezono, ob različnih prireditvah GRS, MK in drugih.

Po dolgem naštevanju slavljenčevega dela v raznovrstnih planinskih združenjih bi rad povedal še nekaj svojih misli in občutkov.

Z Lilom se pozna od leta 1960, najina planinstvu posvečena pota so v tem času pogosto tekla vzporedno ali se občasno prekrivala – največ v GRS in pri vzgojnem delu.

Njegova dejanja bi bolje opisal kateri od mlajših sodelavcev, morda

nekdo iz rojstnega Maribora. A saj vsi poznamo tisto zadržanost, odpor do pisanja spominskih besedil. Marsikdo bi to naredil z veseljem, a ga je strah tvegane naloge. Podatki so izmuzljiva roba, mnogi jubilanti neradi sodelujejo, večina takoj plane, češ: »O meni pa že ne boš pisal!« Zato je v naših glasilih vse premalo zgodb o tovariših in njihovih dejanjih. Škoda imamo vsi, še največ naša planinska zgodovina, ki ji na tisoče podatkov uhaja v pozabo.

Iz osebne izkušnje v gorah ga moram pohvaliti kot čudovitega inštruktorja in vodnika, ko me je med zveznim alpinističnim taborom na Okrešlju povabil na turo. Po vseh pravilih varovanja sva kot naveza preplezala Vzhodno v Štajerski Rinki in Greben Rinka-Skuta. Mnogi vodniki varovanja ženejo čez vse mere, z njim pa sva uživala, se menjavala v vodstvu in lepo opravila načrtovani vzpon.

Danilo je prevzel krmlivo slovenske GRS v času velikih, vsestranskih sprememb. Tesnejša povezava s Civilno zaščito in vojsko je terjala obojestransko prilagajanje. Bilo je uspešno, a naporno, saj je bilo naše delo prostovoljno, pri partnerjih pa poklicno. To je žrlo čas, ki bi se ga dalo koristno porabiti drugje, a ga je dostikrat primanjkovalo celo za osebne potrebe. Šele v državi Sloveniji je GRS dokončno postala javna, čeprav prostovoljna služba z izdatno finančno pomočjo Uprave Republike Slovenije za zaščito in reševanje, se opremila s terenskimi vozili, pripomočki za zvezo, celo računalniki, elektronsko pošto in medmrežjem. Urejati je bilo treba stvari z zdravstvom, zavarovalnico, loterijo. Letalsko reševanje v GRS je postalo stalnica, ni pa še do konca rešeno. Nas in javnost je burila nesreča na Okrešlju, razdvajala in rahljala je vezi, vnesla kanček panike, tudi nerazumne odzive. Če je vsak izmed povojnih načelnikov GRS imel opravka z usodnimi in prelomnimi dogodki, jih je bil Lilo očitno deležen daleč nad znosno mero in jim je bil v danih razmerah tudi kos.

S svojo vedro naravo in strokovnim znanjem je bil Lilo odličen slovenski

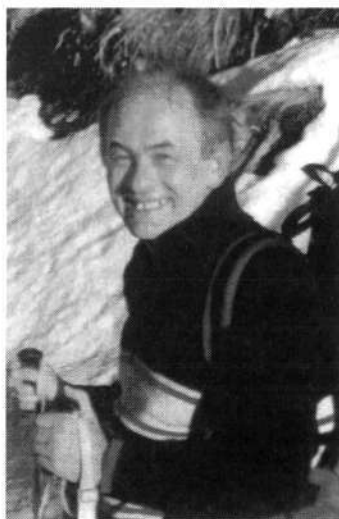
ambasador v mednarodnih gorniških krogih, zlasti IKAR, UIAA in drugih združenjih. Že dve leti ga snubijo, da ob letošnji menjavi nasledil odhajajočega predsednika IKAR. Ponudbe ni sprejel, je pa veliko priznanje GRSS in njemu osebno, saj gre za funkcijo, ki je bila doslej na voljo le delegatom »posvečenega« kroga alpskih dežel. Odslej nemara ne bo več ovir, da bi v izvršnem odboru te organizacije sedel tudi naš delegat.

Lilo je v času svojega delovanja že prejel 22 planinskih in drugih odličij PZS, PSJ, PSH, PSBiH, Bloudkovo plaketo, red Zaslug za narod s srebrno zvezdo, priznanje Španske gorniške federacije, vrsto društvenih in meddruštvenih priznanj, plaketo mesta Maribor za delo z mladino, častni znak in znak za služnega člana GRS, zlati znak in plaketo CZ RS, plaketo avstrijske štajerske GRS, priznanje RK ZSMS za delo z mladino in druge.

Naj slavljenču čestitam še v našem glasilu in mu zaželim še mnogo zdravih, vedrih in uspešnih gorniško obarvanih let!

Pavle Šegula

60 let Toneta Primožiča

Pred leti mi je prišlo v roke vabilo na planinski izlet. Mislim sem: vabilo kot vabilo. Vendar sem se zmotil. Bilo je nekaj več – in še vsa, ki so prihajala in še prihajajo za njim: bi-

ser. Biser besedovja, nemalokrat redkih izrazov, ki so z neizmerno ljubeznijo do narave, vršacov, gorskih dolin, ledenikov, neznanih poti, tveganih brezpotij, besedovja, v katerega Primožič tako rekoč teden za tednom preliva svojo največjo strast in z njo dobro desetletje zvalja s poetičnim jezikom ljudi iz dolin, iz pisarniških miz, šolskih klopi, tovarn.

Seveda je **Tone Primožič** hodil v hribe že prej. Od malih nog. Rojen v Novakih pri Cerknem, med gorami, je že nosil v sebi strast, strmine so vabile, čakale. In ko je kot idrijski dijak, ljubljanski študent hladne matematike, profesor na celjski srednji tehnični šoli, pa na Razvojnem centru v Celju, kjer je še zdaj, kot mravljica pridno lezel v domače in tuje gore, se je počasi, postopoma izoblikovala osebnost, ki so ji bile gore način življenja. Vse dobro se je v desetletjih stkalo v Primožiču. Skromnosti in večni dobri volji se pridružujejo požrtvovalnost, nesebična skrb za ljudi, ki jih pelje med gorske vršace, pregovorna strpnost in večna šegavost – dobričine ne moreš spregledati. Dobričine, ki je tako rekoč kot vodnik v desetletjih vzgojil zavidanja vredno kopico imenitnih gornikov, ki se ne ustrašijo nobenih vrhov, pa tudi alpinistov, ki še danes hranijo lepe spomine nanj. Bil je in je še mentor in prijatelj.

Nikoli mu ni bilo nič pretežko: čakati zamudnike, reševanje iz stisk, premagovanje nemoči...

Dodobra je spoznal domače in tuje gore. Zagrizel se je – dovolj zgodaj – v pot prijateljstva v Italijo, Slovenijo in Avstrijo in obiskal vseh 30 vrhov. V severni steni Montaža bi pri padcu skoraj ostal. Veliko je hodil sam, vodniška potovanja je vselej prehodil že prej, pripravljen na vse. Vzpel se je na Matterhorn in Mont Blanc, v osemdesetih je križaril po Dolomiti. Odpravil se je v Centralne Alpe, se spogledoval s zillertalskimi in ötztalskimi očaki, obiskal ortlersko skupino in se podal v Visoke Ture. Niso mu tuje Bernske Alpe, ne Vališke, pa Gran Paradiso... V začetku devetdesetih je osvojil zadnji štiritisočak Centralnih Alp, Barre des Ecrins, se grizel z ledenikom –

in tako se je, da ne bi dolgovezno in naporno naštevali, v Tonetovem planinsko-vodniškem življenju nabralo več kot deset štiritisočakov, saj je obhodil skoraj vse skupine evropskih Alp, mimogrede pa tudi Stubaiske Alpe.

Zagotovo pa je slavljenčeva največja zasluga – in zaradi tega ga celjska planinska srenja neizmerno ceni – odlično vodenje, ki je vselej povezano z obsežnimi pripravami, katerih krona je na začetku omenjeno vabilo. Rad ima »poslastice«, manj znane predele, pogosto k sodelovanju povabi domače poznavalce gorá. Med potjo, vendar zelo nevsiljivo, natrosi kup zanimivosti, čudovitih podrobnosti – zanj je pomembno pravzaprav vse: od ljudi, kamenja rastlinskega in živalskega sveta do zgodovine, literature, kdove česa se...

Leto za letom pridno snuje svoja presenečenja. Kar 22 potovanj se nabere na leto in nikoli ne razočara. Ljudi navaja na dober, trden, zanesljiv korak, tu in tam za koga celo prehiter. Svoje vselej, vsako leto dvakrat ali trikrat, odpelje tudi v tujino. Nedeljo za nedeljo ali soboto se zgrinja okoli njega vsaj štirideset navdušencev. Njegova dobrodušnost, vedrina in obširno znanje ter izkušnje privlačijo: človek se počuti varnega. Razlik ne pozna: skrb velja tako prvemu kot zadnjemu.

Primožič program sestavlja tako, da so zajeti vsi letni časi, torej tudi vse vremenske razmere. Odkriva, neizmerno rad, območja, ki jih poznamo malo ali pa sploh ne. Notranja bolečina ga vleče k zamejskim bratom, v Benečijo, med Korošce, v Kanalsko dolino. In kadar jo mahnejo – ne tako redko – v Centralne Alpe, denimo na Breithorn, Hochgall, Hochfeiler, prečijo Wiesbachhorn tja do Pasterze in lahko bi še naštevali, mu priskočijo na pomoč domači ljudje, alpinisti iz istega gnezda, celjskega planinskega društva, ki so, kot Primožič, tam kot doma... Ni jih malo, ki so zrasli iz Primožičevega gnezda.

In – navada je lepa in preimennitna – Tone Primožič ne zna reči ne, zna pa prisluhniti vsem in poslušati vse. In vselej, naj bo med gorskimi očaki, na ulici, delovnem mestu, se

mu oči toplo, prijazno zaiskrijo, z vso pozornostjo.

Tone Primožič daje občutek varnosti in zaželjenosti. Naj bo tako še dolgo, četudi dolga poplačati predanemu gorniku ne bo mogoče nikoli.

Milenko Strašek

Zlati grb za Adija Vidmajerja

Planinci Meddruštvenega odbora Savinjska iskreno čestitamo **Adiju Vidmajerju** za prejeti zlati grb občine Prebold, ki ga je prejel poleti leta 2000 ob prazniku občine.

V obrazložitvi preberemo, da je prejel to visoko občinsko priznanje za delo na športnem, pedagoškem in družbenem področju, predvsem pa za ukrepanje ob osamosvojitvi Slovenije. Kot poveljnik Teritorialne obrambe je obiskal svoje prijatelje na obrobju doline in pri njih skril orožje Teritorialne obrambe. Ljubezen do narave, do domačih gričev, ki jih je obiskoval in jih še danes zelo rad obiskuje, mu je pomagala, da je spoznal zanesljive kmete, s pomočjo katerih je ohranil oborožitve Teritorialne obrambe.

Planinci smo veseli, da je prejel to priznanje ob srebrnem jubileju svoje planinske poti.

V arhivu MDO Savinjska je ohranjen zapis, da so se jeseni leta 1975 sestali predstavniki nekaterih planinskih društev in ustanovili začasno delegacijo planinskih društev, ki naj bi oživel delo MDO. Za vodjo je bil izvoljen Adi Vidmajer, člani so bili mr. ph. **Dušan Gradišnik**, **Ignac Štebe** in **Jože Gaberšek**.

Druga seja je bila 27. 1. 1976 in na njej je bilo 19 predstavnikov različnih društev, ki so delovali in še delujejo na območju od Sotle do Rinke. Na seji so društva poročala o svojem delu in o načrtih. Dogovorjeni so bili različni pohodi in srečanja. Sejo je vodil Adi Vidmajer kot predsednik MDO, ki je obsegal 24 društev. Adi je tako začel dolgoletno in zelo plodno planinsko pot, ki traja še danes: začel je kot ustanovitelj PD Prebold, obudil je MDO in danes je podpredsednik PZS.